

Разминаването на делата с думите в “старата Европа” (или отново за Европейските ценности)

Когато някой говори едно, а върши друго, у нас му викат простишко лъжец. Но понеже на по-възрастните не е прието да се казва в очите, че са измамници, няма да седна да ги обвинявам пряко, а само със заобиколки – вие просто повикайте на помощ старата българска поговорка “Казвам ти дъще, сещай се снахо”, и всичко ще е наред.

На Волтер се приписват следните думи: “Господине, аз не съм съгласен с нито дума от това, което казвате, но съм готов да умра в защита на правото Ви да го кажете”. Макар и с оспорвана автентичност, този цитат се признава за синтез на кредото на великия мислител, и е както свидетелство за свободата на мисълта от много ранни времена, така и база за формулирането на недосегаемостта, неоспоримостта и неподвластността на правата на човека. Нашите приятели от Европейската Комисия обаче, така както се представят – е, някои може и да си вярват, но по-хитрите определено се преструват – за последователи на Волтер, Русо, Монтескьо, Пейн, Джеферсън и всички останали от великите синове на човечеството, на които дължим формулирането на принципите и базисните документи на модерната демокрация, на практика потискат правото на свобода на словото с всяко свое деяние. Ето ви най-фрапантните примери:

- Всъщност всичко, което се говори и върши на всички нива – от Комисията, която не смята за необходимо да сдаде прерогативите си, и която е поставила себе си над всичко и над всички, като се започне от Парламента и се мине през националните правителства, та чак до отделния гражданин на Европейския Съюз – се преценява през елементарното правило наречено “политическа коректност”. Тази призмичка на нас, отгледаните под крилото на любимата ни Партия-ръководителка (абе, почти майка), ни е до болка позната. Или поне би трябвало да е, което още повече засилва удивлението ми от безброй мои близки от онова време, които – в захласа си по “Западната демокрация” – упорито отказват да прогледнат. Един от най-известните съветски дисиденти, Владимир Буковски, който след дълги години тормоз по лагерите из СССР имà късмета да го измъкнат на Запад, като размяна срещу Луис Корвалан (Лучо), шеф на Чилийската Партия-ръководителка – е, тя малко вече не беше съвсем отгоре, но добре, че генерал Пиночет не страдаше от тесногърдие – отрази най-точно чувствителността на всички разбиращи за какво става дума. Той прекръсти ЕС на ЕСССР, тоест Европейски Съюз на Съветските Социалистически Републики. Никой досега не е успял да обрисова нещата по-точно, по-красноречиво или по-кратко от него !
- В пълно съответствие на едикта си за поведение подчинено на стриктно и неотклонно следване на “линията на Партията” – а, пардон, исках да кажа спазване на неписания закон за “политическа коректност” – Комисията всячески се опитва да преследва и потиска всички, които дръзват да ѝ противоречат. А, слава Богу, такива има. Така напр. всички

изказвания в ЕП насочени срещу ЕК обикновено се подминават без много шум и се пхат под чергата. По тази причина, предполагам, Найджел Фаридж прибягна до лична обида, в изказването си срещу новоизбрания тогава Президент на ЕС, с което предизвика международен скандал, и така успя думите му по съществуващата на проблема все пак да бъдат разпространени по цял свят, макар и новините да се фокусираха върху вторичното, а не върху главния въпрос, който той анализираше.

- Фаридж се размина само с няколко хиляди евро глоба, но много други далеч не са толкова късметлии (е, не за друго, но евентуалното му понататъшно официално преследване, като член на ЕП, просто би раздухало още повече огъня на недоволството – както от истинската сърцевина на проблема, сочен от него, така и по принцип от третирането на инакомислещите и критикарите). Един друг голям скандал остана почти незабелязан, след като спешно запушиха устата на журналиста, който дръзна да изрече това, което виждаше пред очите си. Думата ми е за пресконференцията на президента Саркози в Москва, след поредната среща на G-7. Нямахме и година след избирането му, когато Сарко най-после се видя толкова велик, колкото и в сънищата си¹. При престоя си в Москва една сутрин имаше среща с президента Путин, след което трябваше да даде официална пресконференция. Първо закъсня около час, спрямо обявеното време. После, като се появи, се видя една от най-жалките сцени с държавен глава², които съм виждал по телевизията в директно предаване – френският президент беше пиян³ !!! Освен дето се клатушкаше, говорът, мимиката, глупавата усмивка, приказките – всичко недвусмислено сочеше, че съвсем непредпазливо си е помислил, че щом Путин може да изпие чаша водка вместо вода, той не пада по-долу от него. Това последното, разбира се, е моята версия на развитието на нещата – официалната версия, разпространена по-късно, заедно с категоричното отричане на “всякакви спекулации за състоянието на президента по време на тази пресконференция”, беше, че двамата президенти⁴ били пили само минерална вода. Разбира се; те да не би пък да са си помислили, че ще вземем да вярваме на очите си ? Журналистът, който беше натоварен да коментира пресконференцията докато тя траеше, имà непредпазливостта да предположи – съвсем учтиво – причината за клатушкането, заекването и неадекватното ухилване, ни в клин ни в ръкав, на своя президент. Познайте какво му се случи: изчезна от екрана още на следващия ден. Е, ще му затъкнат устата с няколко

---

¹ Една турска народна мъдрост казва “Нèреде бир бодур, алл̀амбелась о дур”, ще рече “Където има един дребосък, беля до Господа ще причини”. Не зная по-добър начин да се изрази това наистина невероятно явление: вижте Саркози, Наполеон, Берлускони, Дучето... Не казвам, че е само френско-италиански феномен, просто в момента ми се изчерпаха познанията !

² Само сцената на разпита на Бил Клинтън по време на процедурата за impeachment бие този случай, поставяйки го на номер две в класацията за излагане на показ било на необмислени постъпки, било на прояви на моралното падение на държавни глави.

³ Възможно е записът още да се пази в YouTube.

⁴ Не знам дали забелязвате, че напоследък и руските президенти са “джобен размер”. Сигурно има такъв природен закон, който казва, че “болезнеността на амбициите на един мъж е обратно пропорционална на неговия ръст”, какво ще кажете ?

пачки, за да не ходи до Страсбург, нито да коментира повече през живота си за събитието, и толкоз – и справедливост ще има, и свобода на словото колкото си щеш, особено на удобното слово !⁵

- Евробюрократите стигнаха дотам, че просто забраниха изказването на някои мнения, които противоречат на техните, тоест на официалната позиция на ЕК. Така например, днес никой не може свободно и безнаказано да се изказва срещу верността на твърдението за организирано преследване на евреите с цел унищожаване на целия им народ. Извинявайте, драги другарки и другари от ЕК, но ние си мислехме, че вие защитавате правата на човека, и че всеки от нас има правото на свободно изказване на мнението си, независимо дали ви харесва, или не. Така ли е, или не: ако не, кажете да си ходим ! Междувременно аз знам поне два случая на осъдени по на две години затвор (в Австрия !!!), ефективен, за отричане на съществуването на “окончателното решение на еврейския въпрос”, и един трети процес, протичащ в момента – всичките на журналисти/писатели или просто активисти на някакво си движение. Аз ще ви кажа следното, драги ми номенклатурчици: Независимо от това, какви идиотщини тези индивиди дрънкат, това си е тяхно право и вие не можете да им забраните да говорят просто защото изказването им не ви харесва, или го считате за невярно, или по каквато и да е друга причина (като политическа некоректност, например). Криминализирането на каквито и да е изказвания или твърдения си е обикновено посегателство върху едно от най-ценните права на човека – неотменното право на свобода на словото. Не можете да ми се кичите с лозунги за демокрация, понеже това вашето си е вече началото на чист Сталинизм. Отнемането на свободата на словото, чрез прокарването на съответното законодателство, представлява не просто посегателство над основните права и свободи на индивида – то е престъпление, за което рано или късно ще ви се иска възмездие !

---

⁵ Как ви се вижда, например, кампанията срещу WikiLeaks ? Ако, да кажем, тия юнаци се бяха ангажирали да изнасят мръсното бельо само на Съветите, или пък на Нацистите, щяха да бъдат обявени за герои. Когато, обаче, те просто изнасят “истината, само истината, цялата истина”, всичките управляващи мислители изведнъж виждат огромен проблем. И веднага прозира загрижеността им: Джулиън Асанж беше светкавично захванан от машината на статуквото и, ако не бъде съдван, много вероятно е да му се случи пътно (или друго някакво) произшествие с фатален край, понеже категорично отказа да захвърли кърпата на ринга.